

El líder socialista Venizelos: "Vull que el meu país recuperi l'esperança"

“El joc encara no s’ha acabat”

El cap del Moviment Socialista Panhel·lènic (PASOK), Evànguelos Venizelos, no comparteix la impressió que es té del seu país de no ser capaç de realitzar reformes. En aquesta entrevista –feta abans de l’anunci d’eleccions per al dia 6 de maig– explica què és allò que en trau Berlín, de la crisi d’Atenes.

Senyor Venizelos, quan l’any passat va passar d’exercir el càrrec de ministre de Defensa al de Finances diguéreu: “Ara és quan realment vaig a la guerra.” Ja s’ha acabat, aquesta guerra?

—No, ja s’ha aprovat el segon paquet de rescat per al nostre país i la retallada del deute públic ha eixit bé. Tot açò no és el resultat dels meus esforços personals, sinó que es tracta d’una feina conjunta de tots els meus homòlegs de la zona euro, dels representants del Banc Central Europeu i

del Fons Monetari Internacional. El context en què ens trobem ara és més segur, però encara falta molt perquè el joc s’acabe. Encara tenim davant un camí llarg i difícil.

—Ja fa uns quants decennis que us dediqueu a la política activament i ara heu estat escollit líder dels socialistes. Actualment us disposeu a ser el primer ministre que personifiqui el nou començament de Grècia. Creieu que açò és possible?

—Ja fa divuit anys que forme part del Parlament grec i el candidat dels

conservadors, el meu rival Antonis Samaras, és al parlament des de final de la dècada dels 70.

—La família de l’anterior primer ministre, Geòrgios Papandreu, ha dominat el PASOK durant dècades. Creieu que el partit que abans es coneixia per *Partit Papandreu* ara passarà a ser conegut com la *Unió Venizelos*?

—No, jo no forme part de cap dinastia. Solament sóc el líder dels socialistes, però el partit no és pas meu.

—Quin pla teniu per a Grècia? Quina serà la situació al vostre país d'ací a deu anys?

—Vull que el meu país pugui tornar a decidir el seu destí i que no depenga econòmicament de ningú més. Per aconseguir-ho, hem de canviar les lleis de tot l'estat i transformar la societat. És un projecte molt ambiciós. Haurem de fer sacrificis, però no podem perdre l'esperança. El primer pas és tornar a convocar eleccions.

—Als partits majoritaris se'ls acosta un desastre. A les darreres eleccions, que van tenir lloc l'octubre de 2009, els socialistes i els conservadors van reunir més del 90% dels vots, però segons les enquestes ara només n'arribaran a obtenir un 40%. Creieu que s'ha acabat el temps del bipartidisme que ha regnat durant els últims quaranta anys?

—Als socialistes encara ens queden quatre setmanes per aclarir a la gent que només nosaltres tenim una proposta per a fer retornar el país a la normalitat.

—Fins ara sembla que els grecs no volen que ni vos ni Samaràs els rescaten. L'aprovació dels paquets de rescat us ha fet perdre —sobretot a vos— moltes simpaties.

—El país necessita algú que tinga experiència i capacitat de decisió per a prendre mesures difícils. No es tracta solament dels diners, sinó que Grècia també ha de ser capaç de restablir la seua reputació.

—Aquests darrers mesos els partits petits contraris a les negociacions dels préstecs han estat, en gran mesura, els que han aconseguit més suport. Creieu que podrien governar el país?

—Els votants ho decidiran. El país necessita un govern responsable. No solament hem de canviar les resolucions dels nostres companys, sinó que també hem de crear una nova agenda per a la reconstrucció del nostre país.

—Sabeu que actualment Grècia és un símbol de decadència.

—Efectivament, i hem de canviar aquesta visió de seguida. Vull que el meu país recupere la confiança, la credibilitat i la professionalitat.

—Us entristeix la mala reputació que té el vostre país?

“El deute grec tan sols representa el 2,5 % del deute dels països de la zona euro”

—És clar. Però no som la major zona conflictiva.

—Què voleu dir?

—Grècia és un país que té una grandària mitjana dins d'Europa, i el nostre deute tan sols representa el 2,5 % del deute dels països de la zona euro.

—Possiblement, el demòcrata-cristià alemany Wolfgang Schäuble (CDU) ho veu d'una altra manera. No hi ha hagut cap país que l'haja ocupat tant com Grècia.

—Aquests últims mesos, Wolfgang Schäuble ha passat a ser un bon amic meu. Tots dos volem protegir els nostres països, i això ha fet naturalment que ambdós tinguem prioritats diferents.

—Schäuble ha proposat d'ajornar les eleccions de Grècia.

—A la UE tothom respecta la sobirania dels estats i l'organització d'eleccions és una qüestió de la nació. Per tant, no es pot pressionar des de l'exterior. La gran majoria dels grecs creu que les reformes són necessàries i vol que el nostre país continue dins la zona euro.

—Els alemanys han obrat amb massa severitat pel que fa al rescat de Grècia?

—Tots els implicats han de tenir clar que ara som en plena negociació de reformes i pagaments, però al darrer sempre hi ha gent que vol decidir el destí de la resta.

—Vau exercir el càrrec de ministre de Finances durant nou mesos. Com ha estat l'experiència d'anar a Brussel·les com a sol·licitador?

—Entre les primeres reunions amb els meus homòlegs de la Unió Europea, el juny del 2011, i l'última reunió del mes passat ha transcorregut un camí molt llarg i dolorós. Ara es tracta que el país recupere la credibilitat. L'última vegada va ser més fàcil perquè la reestructuració del deute ja havia conclòs.

—Però de tota manera no és fàcil de trobar cap alemany que pense que Grècia ja ha estat rescatada.

—Respecte l'opinió pública alemanya, però per a mi l'informe de la *troica* és decisiu. Conté unes mesures molt realistes i anuncia que per a l'any 2020 els nostres deutes només ocuparan un 116% del rendiment econòmic.

—Però això encara és una xifra elevada, sobretot per a Grècia, que, a diferència de altres països amb un deute similar, no disposa d'una economia competitiva. Així i tot, penseu que el vostre país pot complir aquest compromís?

—Si més no, això diuen els experts de la *troica*.

—I vos penseu igual?

—Vuit anys és massa temps. Fins que no arribe el 2020 encara poden passar moltes coses que ni ens podem imaginar. Quan Grècia ja haja fet un primer pagament, llavors es podrà engegar un desenvolupament dinàmic.

—Els nous bons de l'estat que Grècia va emetre després de la reestructuració del deute han perdut dràsticament el valor.

—Els mercats tenen molta poca memòria. Tot açò pot canviar de sobte.

—D'ací a pocs anys gairebé el 80% del deute grec serà a les mans dels creditors públics del Banc Central Europeu i dels països de l'euro. Recuperen tots els seus diners?

—És clar. Els contribuents alemanys en trauen profit, de la inversió de capital que ha fet el govern d'Alemanya.

—Opineu que els alemanys haurien d'estar contents perquè el seu govern pot ajudar Grècia? Voleu dir això?

—Efectivament. El ministre de Finances alemany pot deixar diners gratuïtament i en canvi a nosaltres se'ns aplica un percentatge d'interès. Els últims anys Alemanya ha guanyat uns 400 milions d'euros a càrrec nostre.

—L'any 2015 Grècia vol tornar a autofinçar-se dins el mercat financer. Creieu que serà possible?

—He fet saber a tots els membres de la zona euro que rebrem la necessària protecció econòmica fins que no ens puguem recuperar amb diners privats.

L'entrellat

Toni Canyís

L'acceleració de la història

El temut xoc de trens entre els governs català i espanyol sembla com més va més a prop. El govern Rajoy, fugint de la persecució dels mercats i obsessionat pel seu fracàs a Andalusia, no dubta a accelerar la màquina de la recentralització, tot i saber que es trobarà Catalunya de cara. Els pressupostos del 2012, com era d'esperar, no reconeixen allò que va quedar a deure l'anterior govern socialista, no assignen cap partida als deutes que s'haurien de liquidar enguany ni preveuen de repartir les escasses inversions d'acord amb el pes de l'economia catalana. Ras i curt: l'estat no pensa complir l'Estatut i el ministre Montoro no se n'amaga, amb l'argument que primer de tot cal sortir de la crisi i la resta... ja ho trobarem. Rajoy reduirà a la meitat l'aportació a les polítiques de dependència i d'ocupació catalanes i al servei de rodalia de Renfe traspassat, i exigeix més retallades en sanitat i ensenyament. Això vol dir que amb els esforços fets i els previstos per Catalunya no n'hi ha ni per a començar. Mentrestant, Montoro amenaça amb la intervenció i insisteix a sacrificar la televisió pública i les ambaixades, dues obsessions dels populars, com a alternativa. El PP amb l'estratègia de fets consumats, vol deixar l'autogovern català en ben poca cosa. A tot estirar, està disposat a negociar amb CiU les engrunes en la llei d'acompanyament dels pressupostos. Ben bé, allò que deia en Pujol del "tites, tites". Tot plegat obligarà Mas a accelerar la batalla pel concert econòmic com a única sortida política digna. El PP català n'és tan conscient que ja fa dies que contraataca amb missatges apocalíptics i fins i tot representa la pantomima de negociar amb Madrid un sistema de finançament per a Catalunya dins el règim comú. Maniobres de distracció per a guanyar temps a l'inevitable.

Periodista

—Per què us costa tant a Grècia portar a terme les reformes que us exigeix la *troica*?

—Perquè hem tingut molt poc temps. Hi havia moltes coses a fer durant els últims dos anys. A tot arreu només hi havia males notícies, mals resultats. Es van retallar els sous i van augmentar els impostos. A conseqüència d'açò, resultava molt difícil que la població acceptara les reformes que es feien tan necessàries.

—De tota manera, si no aconseguiu que s'apliquen les reformes tan necessàries us arrisqueu a perdre el suport dels inversors. De fet, l'any passat el govern va posar en joc uns ingressos de privatització d'uns 5.000 milions d'euros i solament es va obtenir una tercera part d'aquesta quantitat.

—El programa de privatització ha de progressar ràpidament, i ho farà. Però també és cert que necessitem l'ajuda de la Comissió Europea. D'aquesta manera el govern podrà reformar alguns sectors més ràpidament. Però açò només pot consolidar-se mitjançant el dret comunitari europeu, i açò és un problema molt gros.

—També serà un problema molt gros el fet que enguany s'obtinguen gairebé 11.000 milions d'euros mitjançant les privatitzacions.

—Anem progressant. Hi ha almenys 17 licitadors interessats en l'empresa estatal de gas natural Depa.

—Llavors per a vós les exigències de la *troica* són massa ambicioses?

—Forme part d'un partit socialista, però a la majoria dels països europeus hi ha governs conservadors. He d'acceptar les seues condicions, sobretot després dels errors que ha comès Grècia. Ara, també és clar que si haguérem posat en pràctica abans alguns elements del segon paquet de rescat —com ara la retallada del deute i la reducció dels interessos—, ara hauríem arribat lluny.

—En cas que sigueu elegit primer ministre, no negociareu el paquet de reformes, seguint l'exemple de l'anunci que ha fet el vostre rival conservador Samaras?

—Cada tres mesos hi ha una inspecció per a comprovar si el programa funciona. Estem preparats per a aplicar les normes, però aquestes també es poden adaptar.

—Grècia es troba en el cinquè any de recessió. S'ha estalviat, però l'economia ha disminuït. Sols es pot acabar aquesta crisi mitjançant el creixement econòmic. Quin resultat tindrà tot açò?

—Pot ser que molta gent tinga prejudicis contra Grècia però els demostrarem que no tenen raó.

—Però és discutible que les reformes hagen progressat. L'any passat s'havien de fer fora 30.000 funcionaris i només se n'han anat 7.000, i de tota manera la majoria havien de jubilar-se.

—Nosaltres volem centrar-nos en les reformes estructurals i en la reducció de les retallades generals de sous i pensions. Tanmateix, al juliol hem d'acordar el nostre pla financer a mitjà termini, i no descarte més retallades per tal de complir les condicions del programa d'ajuda.

—I el poble ho tolerarà o Atenes tornarà a cremar?

—Les reformes seran doloroses. Sense el suport del poble no les podem aplicar.

—Podria passar que a la fi Grècia haguera d'abandonar la zona euro?

—No, ara vivim la part crítica del rescat de la nostra nació. Una vegada l'haguem soferta no es tornarà a plantejar aquesta qüestió.

Sven Böll i Julia Amalia Heyer

© Der Spiegel

Traducció d'Adel Abugren